

מודעי מכין פילוג

בחירות, שבהן זכה הליכוד בניצחון מוחץ. הוא לא זכה בתפקיד שר-האגריה והתשתית. הגירסות סביב איימוניו החלישו עוד יותר את מצבו. אחרי-כך התפוצצה פרישת יהודה חשאי. בינואר 1982 (ראו עמוד 6). בידודו במפלגה נמשך.

מודעי חזר להיות שר-האגריה והתשתית רק אחרי הטבח במחנות צברה ושאתילא. כשהשר יצחק ברמן פרש מהממשלה.

אך גם כשהוא קיבל לידיו תיק, מצבו במפלגה לא השתפר. להי-פך, כוחו נשחק משבוע לשבוע. המנצח האמיתי היה יריבו משי

מודעי וחבריו טוענים, שהמאבק אינו על כיסאות או תפקידים. לדי-עתם, המאבק עתה הוא בין בני-אור ובני-החושך. אנשי מודעי סבורים, שמחנה שריר שכח שהמאבקים הפוליטיים נערכים במפלגה ליברלית במדינה דמוקרטית. אנשי מודעי מדברים על הבטחת טובות הנאה, חלוקת משרות וחשד לשיחוד-כביכול של פעילים וחברי מרכז. על-ידי המחנה המקורב ל-אייזנברג ואלבין.

אנשי מודעי גם מצביעים על העובדה שרנר, המקבל הון-עתק מהסתדרות כיושראש איגוד ה-עובדים, אינו מעביר את הכסף

בדוק מי מהח"כים ילך אחריהם, ובעיקר כמה כוח יש להם במרכז. כאשר בחנו אנשי הקבוצה את כוחם המכסימלי האפשרי, הם גילו שהם יכולים להגיע עד לתישעה ח"כים — בדיוק מחצית מכוחה של חטיבת הליברלים בכנסת.

הפורשים האפשריים, היושבים על הגדר וממתנים לצעד המכריע של הארבעה הם דרור זינגר-מן, דן תיכון ורבי שליטא. גם שתי הפתעות מרעישות באמתחתם של הפורשים:

● השר לשעבר יצחק ברמן — הד"ר יהודה פרח שוחח איתו,

רשימת הפורשים די מרשימה. נכללים בה סגן שר-האוצר לשעבר, יחזקאל פלומיק, ראש עיריית רחובות יחזקאל הרמלך ויושב-ראש מועצת המנהלים של חברת החשמל, דודי ("ג'וקי") הגואל, ש-היה מנכ"ל משרד-האגריה כשמו-דעי היה בתפקיד זה בקדנציה הראשונה שלו.

גם מנכ"ל חברת החשמל, אורי-אל לין, נחשב חבר בקבוצה. למרות שבתפקידו אין הוא יכול להיות פעיל בה.

שמות אחרים בקבוצה: שלמה רייזמן, מנכ"ל התאחדות האיכרים, סגן-יושבראש הכנסת לשע-

וכמובן שלא פיצוי על אובדן מר-קדיהכוח שלהם. אין זה סוד שפרח וגולדשטיין רוצים להיות סגני-שרים, אך לדעת מודעי הם יוכלו לקבל משרות בכירות דווקא כי שהם יהיו בחטיבה החדשה, שלה יובטחו מקומות ריאליים ברשימת הליכוד לכנסת. למודעי ולאנשיו ברור — וכך הם מציינים זאת ל-שואלים אותם — שהשתלטות שריר על המפלגה פותחת דף חדש בפוליטיקה הישראלית, דף שלא היה מוכר קודם לכן, ולכן, לדעתם, הם חייבים לפרוש. לדעי-תם, ציבור תומכי המפלגה הליברלית ייטה בסופו של דבר אחריהם.

השישה של מודעי (ח'י"ן) רוצה להתפלג מהשישה של אייזנברג, שהשתלטה לחבריה על האיפולגה

כבר הימים, אברהם ("אברש") שריר, שריר בן ה-51 נכנס לכנסת אחר רי בחירות המפך בשנת 1977. קדנציה אחת אחרי מודעי. הוא עורר-דין במיקצועו, בעל קשרים הדוקים עם המיליונר היהודי-פאני שאול אייזנברג. מנהל עסקי של אייזנברג בארץ, מיקי אלבין, הוא חבר המפלגה הליברלית ופעיל ב-מחנה שריר.

בשריר תומכים היום בגלוי שרה דורון, שני הח"כים הטריים יצחק ("זיגי") זינגר מסביון ואלי קולאס, מירושלים, יושבראש ועדת החוקה של הכנסת.

לטענתם, נמנים עימם גם אנשי מחנה שר-המיסחר-יהדות-עשייה, גיד-עון פת, שאין לו חיילים רבים ב-מרכז המפלגה, וגם אנשי איגוד העובדים הליברלי, בראשות הח"כ צבי רנר, גיבור המפלגה. מכיוון שאנשי שימחה ארליך ושר-המי-שפטים משה ניסים יושבים כרגע ומתבוננים במאבק מהצד, הוכרע המאבק לזכותם של אנשי שריר-פת.

למפלגה, וכגיבור הוא מקשה על אנשי המחנות שאינם נמנים עם תומכיו. "עם אלבין ניסה להוציא אותו בכוח מהאיגוד, ורק בנס הוא ניצל", אומר עליו פעיל שעזב אותו, "היום הוא מוכר את גישת-מחו לאלבין ולשריר."

על הגדר

כ אשר הבין מודעי שבתוך המפלגה מוכה מחנה יום-יום ומאבד תומכים, החליט לבצע צעד יוצא-דופן, שלא רק שלא יחליש אותו, לדעתו, אלא יחזק את מעמדו בקואליציה.

מודעי נועד לפגישות תכופות עם שלושת הח"כים, המהווים את הגר-עין לפרישה. אלה הבטיחו לו בהר-צדק שילכו אחריו כאשר יודיע על הפרישה. הפגישות התקיימו בשלושת החודשים האחרונים ב-בתיהם של הארבעה, במינוח-ה-כנסת ובבתי-קפה.

עתה לא נותר לקבוצה אלא ל-

ושמע מפיו כי אם עליו לבחור בין הישארות במחנה שריר ובין האפשרות למודעי, הוא יעדיף את האפשרות השנייה.

● הפורש התישני, שעליו מד-ברים אנשי הקבוצה הוא מנחם סבידור, שמאו בחירתו לתפקיד יושבראש הכנסת, חוסל כוחו ב-מרכז המפלגה הליברלית.

המודד כיום לשר הוא שלושה ח"כים, אם יפרשו הארבעה, הרי שהם יוכלו לדרוש שר נוסף ליד שולחן הממשלה. אם יפרשו יותר מארבעה, יתערער המודד לשר במפלגה הליברלית.

כאשר יפרוש גרופר, הוא עלול לאבד את תפקידו כסגן-שר במי-שרדו של ארליך, אך מודעי יוכל לתת לו תפקיד דומה במישרדו. ככל שמיספר הפורשים יגדל, כך ניתן יהיה להבטיח להם עוד ועוד כיסאות.

מודעי הח"כים שלו קיימו כבר פגישות עם כ-40 חברי מרכז, מתוך 243 החברים בו. אלה מהווים את הגרעין הראשון לפרישה.

ולא יקח חלק בהודעות המפלגה הליברלית.

שני עניינים נותרו עתה על הר-פרק לפני קבוצת הפורשים. ה-ראשון הוא חלוקת הרכוש. מודעי אינו רוצה לוותר על בנייני-המי-פלגה וכספיה. עורר-דין המקורב לקבוצה בודק עתה כיצד ניתן להציל חלק מהרכוש ולהעבירו ל-זכות הפורשים.

העניין השני הוא יציאה במסע תעמולתי מקיף, שנועד להראות מהם שריר ואנשיו. לצורך-כך מכינים פורשי הליברלים חומר על שריר, אייזנברג ואלבין, המתקשר לפעולותיהם במפלגה ומחוצה לה.

אנשי מודעי יודעים שהמחנה היריב לא ישקוט על שמריו. גם לו יש מה לומר בעניין הקרנות הסודיות של המפלגה, כשרות ה-רי בחירות הפנימיות ועברם של הפורשים (ראו עמוד 6).

אחד מאנשי ארליך סיכם השבוע את המצב במפלגה: "אנחנו יוש-בים בצד וממתנים. מכל הנוהמה שתצא החוצה, רק אנחנו נרוויח."

בת שותפו לעסקים בארצות-ה-ברית, כדי שזה יוכל לספק עוד מידע או לסכם על העיסקה, להו-סיף אמינות להצעתו.

איש העסקים הצעיר הופנה ל-חמישים אנשים, שאיתם אמורה ה-יתה להתנהל התכתובת. שניים מהם היו עובדים בכירים של מישרד-האגריה; אחד אחר היה פקיד בכיר במישרד-התיקשורת ואדם נוסף, אזרח עשיר בעל אולמרי-חנות בחולון, שהתגורר באותה תקופה במלון באילת.

השניים התבקשו ליצור קשר עם חברת-קיש ישראלית בלונדון, שטי-פלה בקניית נפט משוק הספוט, כדי לתאם את העסקה. טלקסיים רבים הוחלפו בין ישראל וארצות-הברית, שם ישב שותפו של בן-גל, אך שום דבר לא זו.

יום אחד טילפן שותפו של בן-

המנגנון הפוליטי היה עסוק בהת-לכות לקראת הבחירות, מתוך חשש לתבוסה מוחצת. אנשי המנג-נון המינהלי סברו שבתוך כמה חודשים הם ימצאו את מקומם מה-חוצץ למישרד הממשלה.

בן-גל חש במתח זה כאשר נכ-נס למקומות שבהם נפגשות האכ-רעות על עיסקות הנפט. כאשר הוא ראה ששום דבר אינו מתקדם, והחליט לפנות ישירות לשר, אחרי הפגייה הלילית המאכזבת, חזר ל-דרג המינהלי.

החופשי של רוטרדם, הידוע בשמו המיקצועי שוק הספוט.

בן-גל ידע כל זאת, אך החליט לנסות את מזלו.

שני השותפים התחילו להתכתב עם גורמי-הנפט בארץ. התשובות שהם קיבלו היו מתחמקות, לא ענייניות. נדף מהן ריח של חוסר-רצון בולט מצד הממשל להכניס לשוק הזהב השחור גורמים חד-שים.

בינתיים לא נמצא קונה אחר ל-נפט של בן-גל ושל שותפו. מכיוון שבן-גל התכוון ממילא לבוא לבי-קור קצר בארץ, הציע לשותפו שהוא ינהל את המשאומתן בארץ, בפגישה אישית עם מקבלי ההכר-עות. השותף, שסמך על בן-גל, נתן את אישורו לכך.

כשכא בן-גל לארץ היה זה ב-תקופה קשה מאוד לשילטון הלי-כוד. איום הבחירות ריחף באוויר.